

D a n.

I.

Pogledal sem tvojo svetost —
in sedaj me je sram.
Bil sem hišam umazanim gost —
in sedaj me je sram.

Kakor tempelj stoji
tvoje sveto telo pred menoj,
in kot še nikoli nocoj
ti žarijo nedolžne oči.

Ah, in jaz sem šel v noč
v brezzvezdno noč,
oblačno in mračno tako . . .
In iskal sem zvezd
in ciljev in cest —
in pri tebi je bilo svetló . . .

Glej taki smo, ljubica, mi!
In vendar, ti angeljček moj,
za mojo ljubav se ne boj,
kakor nekdam ti čista gori.

Kaj nisi še šla skoz temo
z brlečo svečko v rokah?
Pojemal plamenček je plah,
in ščitila si ga z roko?

»Ljubljanski Zvon« 3. XX. 1900.

Pogledal sem tvojo svetost —
in sedaj me je sram.
Bil sem hišam umazanim gost —
in sedaj me je sram.

Glej, tako mi mladeniči hodimo
po blatnih stezah!
Glej, tako mi mladeniči blodimo
in tratimo mlade moči.
In kadar stoji pred nami bog,
le napol si otresemo prah
od nečistih nog
in brez kesanja, pokore
mu skrunimo svete dvore —
glej, taki smo, ljubica, mi!

II.

Tak nesel ljubavi plamen
sem jaz skozi noč in vihar;
tak čuval sem, da ga nikdar
ugasnil ni dih strupen.

Pa, kakor veselo vzplamti
v zatišju, ti lučke plamen,
tak sredi pokojnih teh sten
vse lepše ljubav mi gori.

III.

Glej, moja ljubav je brezmejna	Pa kadar se zvezda utrne
kot tiha polnoč —	v temine brez mej —
Kdo zvezde nebeške prešteje	kaj manj se žarijo nebesa,
ko diha polnoč?	kot so se poprej?

IV.

O ljubica, zdaj je dan —
in nikdar več ne vrne se noč!
O ljubica, zdaj je dan,
tak jasen, tak vroč,
z dijamanti ves posejan!

Oj ljubica, zdaj je dan —
in tvoja duša je solnce nad njim,
in moja duša je morje pod njim.
Oj, in pride tihi, veliki čas:
in solnce bo palo v ocean —
in takrat boš videla, kdo sem ti jaz!

Oton Zupančič.

Ciganska romanca.

Zvečer, kadar v mraku se vetrc igra
in fontan v mesečini mehko čevrlja,
Matilda igrati ciganu veli
in glavo nasloni na vroče lakti.

»Nad svetom vsem legla bo težka megla,
od neba sem velika noč bo prišla ...

Gospa! če imate moža,
goljufajte ga! ...«

Tako pel ji pod oknom je v mraku cigan;
gospa poslušala, šla od okna ni stran.
Ko končal, ni obglavila ga,
za pažo skrivaj je postavila ga.

No, slabo plačilo bi Juri dobil,
pod truplom njegovim bi vrag se krivil ...
A mesec sijal je, šumljal je fontan,
pred možem je tekkel s kitaro cigan.

Aleksandrov.